

Vánoční zpravodaj

Anna Marie Vilímková, 8. C

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2013/2014**

Mé letní dobrodružství

Láska nebo maska?

Ležím na slunci a vystavuji své tělo slunečním paprskům. Místo toho, aby se mé myšlenky točily kolem bazénu, přátel a lahodných zmrzlin, myslím jen na tebe.

Na tvůj příchod a sladký úsměv. Beru si sukni přes plavky a žluté tílko, které mi teď připadá snad ještě veselejší při pouhé myšlence na tebe. Už zbývají jen baleríny a taška, mizím od bazénu plného lidí někam, kde budu mít soukromí. Po deseti minutách se ocitám na paloučku, jenž je obsypán překrásnými květy, které ukazují celému světu svoji barevnou chloubu. Uprostřed té nádhery stojí jako v nějakém snu strom. Sednu si pod něj a zavřu oči. Vidím tam tebe. Od první chvíle mi s Tebou bylo dobře, bavil jsi nejen mě, ale i přátele. Byl jsi vtípný a neobyčejný. Po pár měsících, kdy jsi jezdil na chatu, jsem však začala cítit něco víc.

Probudím se uprostřed tmy, jako se mi to stává poslední měsíce čím dál častěji. Mám otevřené oči, jež mi právě tvarují tebe. Najednou mě něco zastudí na dlani. Otevřu oči a na mé dlani se třpytí malá slza. Ale vím, že po dlouhé době nebrečím kvůli tobě, nýbrž kvůli sobě. Pláči za ty dny, které jsem obětovala za čekání na Tebe, za ty dny, jež jsem si mohla místo toho naplno užívat. Pláči za svůj rozmar nechat si dát do ucha další dvě náušnice, které se Ti tak líbily.

Přemýšlím, jak může jedno slovo jako je láska tak strašně bolet. Jak po tom slově toužím a když ho nemám, je mi smutno. Jak může toto slovo působit tolik bolesti, radosti a pocitu štěstí. Pamatuji si, jak jsme se procházeli po městě a ty jsi mě držel za ruku. Všichni nás viděli, věděli, že patříme k sobě. Tehdy jsem věděla, že nejsi obyčejný kluk, že patříme k sobě. Kolem prošla černošská dívka, tak v mém věku, a v tom jsi mi řekl, že by mi to taky slušelo. A tak tu sedím s hlavou načerno. Moje překrásné hnědé vlasy jsem shodila a vyměnila je za černé, nevýrazné. Moje bláznivá trička s potisky zvířat, růžová a barevná, jsou pryč. Kde jim je vlastně konec? Kvůli tobě jsem začala nosit černá a hnědá trička a kožené bundy, které ke mně ale vůbec nejdou a které se mi vlastně ani nelíbí. Brečím za ty otravné masky, jež jsem musela nosit, abych se líbila tvým přátelům.

A i přes to všechno tady sedím sama, opuštěná, obarvená a trapná. Chybí mi tu něha, kterou tak potřebuji. Jsem nešťastná, neboť jsem se kvůli tobě celá změnila. Jsem nešťastná ne kvůli tobě. Ani proto, jak jsi mi řekl, že už se mnou nebudeš, že jsem jen trapná pubertáčka. Nejsem nešťastná kvůli tomu, že jsi mi oznámil, že chodíš s Andulou. S tou namyšlenou potvorou, která neustále někoho ponižuje. Jsem nešťastná kvůli sobě, kvůli tomu, že tu teď sedím s černými vlasy, emo oblečením, s propíchnutým uchem, s bolestí

Tereza Jiřiková, 8. B

v srdci a výčitkami na jazyku. Ale tomu všemu je konec! Hned zítra si obarvím vlasy zpátky nahnědo a koupím si zase svoje bláznivá barevná trička.

Člověk se nemá měnit. Je jedno, jestli kouká na černobílé filmy nebo na Jamese Bonda, jestli nosí růžová nebo černá trička. Člověk má zůstat takový, jaký je, dělat to, co má rád a za žádnou cenu se neměnit podle jiné osoby. Život je jen jeden a já si ho od tebe kazit nenechám...

Druhý den ráno mi hned zkazí náladu otravný budík, který ne a ne přestat drnčet. Slunce na nebi už pomalinku vystrkuje zlaté paprsky, ale teplo stále není. Já však začínám nový den. Nový život s úsměvem na tváři. A vím stoprocentně jistě, že za to děkuji jen sama sobě.

Kristina Blahutová, 7. A

Jana Stará, 7. B
poznání a zkušenost.

Téměř všichni lidé, když jdou večer spát, si představují, jaký bude jejich další den. Někdo se nového dne bojí, někdo se na něj těší a jsou tací, kterým je úplně jedno, co druhý den prožijí.

Lidé, kteří se těší na každý nový den, chtějí poznávat nové neznámé věci, snaží se vytvořit, vymyslet nebo objevit dosud nepoznané. Tím nám všem vlastně staví cestu do budoucnosti.

Těžko si dnes představíme život bez aut, letadel, těžkých strojů, vlaků, elektroniky a hlavně elektřiny. Samozřejmě se nám zdají objevné cesty do vesmíru. Toto všechno bylo pro lidi před 150 lety neuvěřitelnou budoucností.

Kdyby bratři Wrightové neuskutečnili první let letadlem, tak by se nevzletělo 4. října 1957 do vesmíru. Kdyby James Watt nevyvynalezl parní stroj, tak by nevznikla celá řada pomocníků, kteří pomáhají lidem při těžké práci. Viktor Kaplan vymyslel turbínu a kdyby ji nevyvynalezl, tak nelétáme velkými a rychlými letadly. Jan Guttenberg vynalezl knihtisk a kdyby ho nevyvynalezl, tak by nebylo tolik možností vzdělání. Kdyby Alexander Graham Bell nevyvynalezl telefon v roce 1876, tak bychom neznali ani internet.

Z toho všeho je vidět, že cesta do budoucnosti je vždy závislá na minulosti. Jenom na nás záleží, jakou cestu do budoucnosti postavíme.

Jan Dvořák, 8. C

Svími pracemi jsme obohatili literární soutěž Českého rozhlasu. **Budoucnost**

Když se řekne budoucnost, tak si někdo představí technické vymoženosti, cestování v čase, stěhování se na jiné planety, vyspělou umělou inteligenci a život ve virtuálním světě. Někdo jiný si budoucnost představuje jako svět bez konfliktů, katastrof a násilí. Největší pesimista vidí budoucnost jako velkou apokalypsu.

Málo koho napadne, že budoucnost je každý nový den, každé nové

Cesta do budoucnosti

Co bude v budoucnosti, to mě velice zajímá. Nevím však, jestli bych se do ní přímo chtěl podívat.

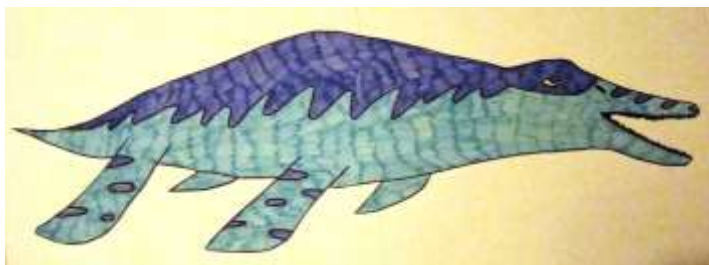
Od doby, která nás teprve čeká, očekáváme dokonalou techniku a ovládnání téměř všeho počítači. Asi bude velice těžké podvádět, vše bude hlídáno kamerami, zaznamenáváno.

Lidé budou žít zdravěji a určitě se i zlepší lékařská péče. Myslím, že nahradit lidský orgán nějakým přístrojem nebude problém. Životní prostředí se bude nepochybně zhoršovat, protože lidí na světě stále přibývá. Divoká příroda se bude zmenšovat a ustupovat lidským obydlím.

Dopravu si neumím představit jinak, než pomocí různorodých vznášedel kombinovaných s auty na vodíkový pohon. Trochu se bojím, že si naši nástupci užijí méně legrace nežli my. Už teď mi přijdou dědovy historky neuvěřitelné. To by dnes neprošlo. A co teprve, až budou učitelé s rodiči online.

Jsem rád, že žiji v této době. Raději bych se možná ocitl v minulosti.

Martin Dušák, 8. C

Eva Koudelková, 9. B

Cesta do budoucnosti

Byl pán, který spadl do studny a objevil se v budoucnosti. Říká: „Kde to jsem?“ Místo aut viděl koně. Ptá se mladíka: „Jaký je dnes den?“ „Dneska je pondělí 25. 03. 20 557.“ Pán, který se jmenoval Alex, se podíval nahoru a viděl létající auta. Alex přemýšlí: „Jak se dostanu zpět?“ Šel do obchodu a koupil si koně. Alex uviděl portál a věděl, že tudy vede cesta zpět, a proto se k němu vydal. Cestou však potkal paní, do které se ihned zamiloval. Alex se zeptal: „Odkud jste?“ „Spadla jsem z minulosti.“ „Jak se jmenujete?“ „Katy.“ Vzal si ji s sebou. U portálu potkali pána, který ho ovládal. „Neposlal byste nás zpátky?“ zeptali se. Pán jim vyhověl a poslal je zpět i s koněm. Doma se Alex s Katy vzali a žili šťastně až do smrti.

Konec.

Vojtěch Kirschner, 6. B

Cesta do budoucnosti

Budoucnost, přítomnost i minulost jsou na sobě závislé. Každé naše současné rozhodnutí ovlivňuje budoucí dění, a to i tak, jak bychom neočekávali. Každá doba přináší jiné, někdy až absurdní představy o budoucnosti. Můžeme předpokládat další pokroky ve vědě a technice, změnu módy a populární hudby, možná prvního člověka na Marsu či dokonce další válečné konflikty.

Ačkoliv je již 21. století, stále nebyly vyřešeny náboženské rozdíly, hlad v Africe, závislost na ropě, rasismus či války. A některé se nikdy nevyřeší. Je možné, že by dokonce mohl vzniknout nový druh člověka? Homo sapiens sapiens je zde již dlouho a je možné, že jeho potenciál byl již vyčerpaný.

Je možné, že by lidstvo mohlo narazit na inteligentní známky života? Zcela jistě někde nějaký život je, ale vzhledem k tomu, jakým tempem zatím kosmonautika postupuje, je velmi nepravděpodobné, že se v tomto století lidstvo dostane dále než za naši sluneční soustavu.

Války, které by razantně změnily svět, jsou též nepravděpodobné. Evropa je vyčerpaná z ekonomické krize, ale konečně se podařilo najít mír a jistou bilanci. Nikdo by nechtěl zažívat ty pocity beznaděje a nejistoty znovu. Časem by bylo možná možné najít mír na středním východě. Radikální muslimové ovšem budou vždy jistým problémem.

A co Česká republika? Naše ekonomické problémy by se mohly řešit zavedením povinných prací, které by zaměstnancům přinášely jistý obnos, zajišťovaly práci a možnost alespoň trochu zlepšit životní podmínky. Také by bylo dobré pozměnit ústavu a zákoník.

Sociální problémy se mohou stupňovat společně s veškerou nespokojeností ve státě. Bez patřičných reforem se nejspíše nepodaří zmírnit odchod lidí do ciziny za lepšími pracovními podmínkami. Vláda by také měla získat důvěru občanů.

Tak či onak, následující léta budou krušná a nikdo určitě neví, co budoucnost přinese. Chtělo by to více soucitu a lidskosti, jenž s pokrokem ubývá.

Tomáš Pilbauer, 9. B

Antonín Bugoš, 7. C

Cesta do budoucnosti

Byl pátek večer a já se právě vrátil domů unavený a vyčerpaný z fotbalového tréninku. Únavou zmožený jsem se zavřel ve svém pokoji. A v tom se to stalo.

Někdo zaklepal na mé okno. Otevřel jsem a za oknem byl velký stříbrný balón. Vstoupil jsem do něj a on mě odnesl vysoko do oblak. Najednou jsem se ocitl kdesi na neznámém místě, kde jsem ještě nikdy nebyl. Oslnila mě zvláštní záře blikajících světél. Byla to světla malých superkorábů. A v každém z nich seděl malý stříbrný superčlovíček. Všechny se pohybovaly pomocí spousty tlačítek, které byly v korábu. Poskakovaly po stříbrném povrchu země Stříbrozemě a před sebou postrkovaly čutku – předmět tvaru krychle. I ten byl celý stříbrný a připomínal mi fotbalový míč. Kde to jsem a co tu dělám, ptal jsem se v duchu sám sebe. V tom jsem zaslechl, jak někdo volá: „Hej, trenére, tak s čím dneska začneme?“ Byl jsem úplně mimo. Z počátku jsem nic nechápal, když v tom mi to došlo. To jsem přece já, volají na mě. Já jsem jejich stříbrný trenér. A k tomu všemu trenér nejlepšího fotbalového týmu na planetě Stříbrozemě. Před námi stál těžký úkol a to obhajoba velmi významného titulu Mistrů světa z roku 2339 na Mistrovství světa v čutkopu, jehož pořadatelskou zemí se pro rok 2340 stala Zemězemě.

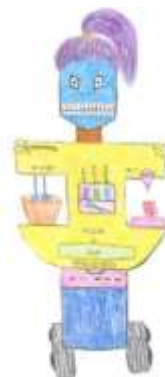
Davy sílely, když viděly nastupovat můj hvězdný tým. Byl to takový hukot, až jsem se z toho probudil. Posadil jsem se na posteli a nevěděl, co se děje. Po chvílce jsem si uvědomil, že to byl jenom sen. Škoda, že uběhl tak rychle.

Jaroslav Ďuriš, 9. B

Cesta do budoucnosti

Jednou jsem šel spát s vysloveným přáním na ústech. Určitě vás zajímá s jakým, ale nejspíše bych se mohl představit. Jmenuji se Jonáš a už od malička jsem chtěl cestovat časem. Jsem obyčejný chlapec z města, který má neustále hlavu v oblacích a sní o robotech. V mých jedenácti letech jsem si dokonce hrál s kamarády na to, že jsme v budoucnosti a máme robotické kamarády. Můj „robokamarád“ se jmenoval Ivory.

Tím se dostáváme do toho dne, kdy jsem šel spát s přáním na ústech. To přání bylo cestovat do budoucnosti za mým „robokamarádem“ Ivorym. A snad to bylo padající hvězdou, zázrakem nebo zásahem něčeho, co nejsme schopni pochopit, ale ráno jsem už nebyl v roce 2013. Po zhlédnutí kalendáře, který sám oznámil, že je 8. července roku 3031, jsem nevěřil vlastními očím a uším. Nejvíce tomu nahrálo do karet, když přišel robot a spustil: „Dobré ráno, pane Jonáši, dnes je venku slunečno, doporučuji kraťasy a triko s krátkým rukávem.“ A já jsem mu na to odpověděl: „Co je to za otázku, pane, jistě, že jsem to já.“ A já jsem nevěřil

Kateřina

Pečmanová, 8. B

vlastním očím – opravdu jsem byl v budoucnosti.

Vše jsem si pozorně prohlížel, byl jsem zároveň zaujatý a zklamaný tím, že zde nebyla zvířata, rostliny ani lesy. Všude byli samí roboti. Mrzelo mě to, budoucnost nebyla taková, jak jsem si ji představoval. Chtěl jsem se ihned vrátit domů.

Po 23 hodinách jsem se nevysvětlitelně vrátil. Byl to záblesk světla a najednou jsem byl zpátky v roce 2013. Nikdo mi to nechtěl věřit, že se to stalo doopravdy a dokonce i já jsem tomu přestal věřit.

Denis Krátký, 8. C

Jaroslav Polák, 7. B

Eva Stehlíková, 7. B

Cesta do budoucnosti

Když se podíváme do budoucnosti, všechno bude jiné. Podíváme se do budoucnosti za deset let. Budeme snad bydlet na Marsu, nebo bude vše jako dnes? Já si myslím, že budeme žít na Zemi, ale bude jiná technologie – budou lepší auta, domácnosti, jídlo a především my, lidé.

Budeme mít jiné nebo nové zdroje zábavy. Tradiční sporty vystřídají nebo vylepší jiná technika. Bude se hrát s něčím jiným než s míči, ale třeba se bude využívat mysl k ovládnání některých her.

Domácnost bude vylepšena o nové spotřebiče, nebudeme jako hlavní zdroje využívat plyn, elektřinu, dřevo, uhlí a jiné topné přípravky. V kuchyních nebudeme vařit svíčkovou a guláš, ale jiné pokrmy. Počítač a televizi vystřídají promítané programy (příklad na zeď nebo sklo).

Doprava bude úplně jiná, nebudou autobusy, metra, vlaky, ale budou vznášedla nebo levnější letadla. Palivo nebude benzín ani nafta či elektřina (plyn), ale budou se štěpit atomy (př. vodíku) a získají se nové alternativní zdroje.

Lidé se nebudou zajímat o sport, posilování ani běh, ale budou zdokonalovat techniku. Lidé budou více obézní (i v současnosti), nebudou se zajímat o druhé, ale jen o sebe.

Ondřej Sýkora, 8. C

Sen o budoucnosti

Byl večer a už jsem musela jít spát. Vlezla jsem do postele a zhasla lampičku.

Najednou jsem se objevila na ulici plné nepořádku a mrtvol. Vstala jsem a běžela ulicí do knihovny, která byla jako jediná zachovaná ve starém stylu. V kalendáři, který byl na chodbě, byl rok 2285. Zděšeně jsem se dívala na vše, co tu bylo.

Za necelých tři sta let se spojila celá Jižní a Střední Amerika do jednoho celku a nechala vyhodit do vzduchu Velkou Británii, Island a Grónsko. USA se spojilo s Francií, Ruskem a Čínou a začali okupovat severní část afrického kontinentu. Česká republika se spojila s Polskem, Slovenskem a Maďarskem a Rakousko jim vyhlásilo třetí světovou válku, společně s Německem a Japonskem.

Třetí světovou válku začal rakouský prezident s cílem spojit svět a dostat ho pod svou vládu.

Běžela jsem ulicí a snažila se zjistit více. Jenže všude byli mrtví nebo zranění.

„Děvče,“ nařikal jeden zraněný mladík a já k němu doběhla, „pán Rakouska, Německa a Japonska si chce podrobti Československopolskomadžarskou říši. Ale ty jsi jediná, kdo mu to může znemožnit. Přišla jsi z roku 2013 a je jen na tobě změnit tento osud. Je to tvůj potomek. Tvůj druhý syn se jednou přestěhuje do Rakouska a jeho děti tam porodí další generace. Roku 2274 nastoupí na post prezidenta jeden jejich potomek s cílem podrobit si celý svět. Je tedy na tobě, abys porodila jen dceru a syna už nerodila. Osud tvé země i celého světa leží ve tvých rukou!“

Mladík krvácel čím dál tím více, až nakonec vydechl naposledy. Vrhla jsem se k němu a snažila se mu pomoci. Jenže bylo pozdě.

Uvažovala jsem nad slovy tohoto muže a uvědomila si, že toto není moje vina. Za dvě stě a tři čtvrtě roku se narodilo ještě několik generací mých potomků, i když už v Rakousku. Mohla jsem syna přesvědčit, aby zůstal v Čechách nebo žena mohla prezidenta přesvědčit, aby dal politiky ruce pryč.

Dlouho jsem přemýšlela nad osudem lidí za dlouhých 272 let a dospěla k závěru, že moje štěstí je důležitější než domněnky.

Probudila jsem se a pohládila půlročního syna po hlavičce a šla udělat snídani své pětileté dceři.

Toto varování přišlo příliš pozdě.

Eliška Kurážová, 8. C

Olga Litiuc, 9. A

Cesta do budoucnosti

Ahoj, jmenuji se Alena a chtěla bych vám vyprávět jeden příběh, který se stal, když jsem byla malá. Když byl ještě nazívu dědeček František, tak se stalo něco úžasného. Jednou jsem šla na návštěvu k dědečkovi domů. Dědeček měl obrovský dům s velkou zahradou. Byl to pro mě takový můj hrad a já jsem si v něm připadala jako princezna. Jediné, co jsem u dědečka nesměla, bylo vstupovat do velkého sklepa pod domem. Nevěděla jsem proč a byla jsem zvědavá.

Jednou byl dědeček neopatrný a nezavřel pořádně dveře, a tak jsem tam vklouzla jako myška a rychle jsem za sebou zavřela. Sešla jsem po schodech dolů a byla tam dlouhá chodba a na konci ní jsem zahlédla světlo. Přišla jsem do obrovské místnosti, ve které byl uprostřed nějaký podivný přístroj. Ani jsem se nenadála a za mnou stál dědeček. Řekl mi, že už je zbytečné mi něco tajit. Pověděl m, že tento přístroj pochází z doby našich starých předků a má bohatou historii a nespočet různých příběhů. Je to prý stroj času. Dědí ho vždy prvorozené vnouče z generace na generaci. To jsem byla já. Spadla mi brada a začal jsem dědovi krást otázky. Dědeček mi je postupně všechny zodpověděl.

V ten den měla maminka nehodu. Byla v ohrožení života a mě napadlo vyzkoušet stroj času, který mám stejně zdědit. Neváhala jsem ani vteřinu a šla jsem rychle do dědečkova sklepa. Stiskla jsem červený knoflík, kterým se to všechno zapojilo. Bála jsem se, aby to všechno dobře dopadlo a abych se v pořádku vrátila domů a nezabloudila v prostoru času. Ještě jsem musela stisknout knoflík, že se chci podívat do budoucnosti. Brána se otevřela a já jsem do ní vkročila.

Letěla jsem časem jako o závod a najednou se vše kolem mě zastavilo a viděla jsem maminku, jak odchází z nemocnice zdravá a šťastná jako nikdy před tím. Měla jsem obrovskou radost, že všechno dobře dopadlo. Opravdu maminku pustili po měsíci stráveném v nemocnici domů. Do této doby dědeček nevěřil, že ten stroj času funguje a ani se ho nikdy nepokusil vyzkoušet, protože se bál. Sice, když to zjistil, dostala jsem vynadáno, ale alespoň věděl, že ten přístroj času ještě nepatří na smetiště.

Jiřina Janečková, 9. B

Cesta do budoucnosti

Byla jedna dívka a jmenovala se Irena. Ráda chodila do muzea, kde viděla stroje sloužící k přenášení do budoucnosti. Šla k němu a zmáčkla tlačítko start. Přeneslo ji to do úplně jiného světa, než kde žila. Viděla rozcestník a na něm stálo: „Doleva – Perníková chaloupka, doprava – Pyšná princezna a rovně – Mach a Šebestová.“ Nemohla se rozhodnout, ale nakonec šla doprava. Za chvíli potkala princeznu a zeptala se jí: „Nevíte, kde to jsem?“ Princezna jí odpověděla: „Ale ano, vím, jsme v budoucnosti a já jsem princezna.“ Irena šla zase o kousek dál a potkala draka a řekla si, že je v pohádce o Princí Bajajovi. Šla zase dál a zůstala tam až do konce svého života.

Karolína Dorovinová, 6. B

Když padal první sníh

Asi nejlepší je, že když padá sníh, můžeme konečně hrát koulovačku. Je hezké, že vše je bílé: domy, stromy, paneláky, hřiště, pole, louky... Ale někdy sníh není. Ve sněhu je tajemství, že budou Vánoce.

Josef Závíš, 5. A

Když padal první sníh

Je hezké vidět, jak padá první sníh. A ještě hezčí to musí být pro toho, kdo to ještě nikdy neviděl. Přesně jako jedno děvče jménem Mary z Indie. Nikdy sníh neviděla. Tak jsme ji pozvali k nám. Byla nadšená, ale nic netrvá věčně. Po týdně letěla za svojí rodinou a přáteli zpět do Indie.

Tadeáš Joza, 5. A

Vánoční skřítek

Včera k nám přišla paní Bílková s hromadou ovčí vlny. Vyráběli jsme z ní vánoční skřítky. A nejlepší bylo, že jsme ho mohli vyrobit podle vlastních představ. Když děti uviděly mého skřítky, buď chytily záchvat smíchu, nebo se zděsily. Díky tomuto dnu jsem se naučil dělat s vlnou.

Marek Mačí, 5. A

Eva Neubauerová, 6. B

Vánoční skřítek

Přišla k nám paní, která se jmenovala Václava Bílková (Vendy). Přinesla nám ovčí vlnu, normální, červenou, modrou, fialovou, žlutou atd. Jak jsme vyráběli? Nejdřív jsme museli udělat kouli, pak jsme ji museli propíchnout filcovací jehlou. Než jsme udělali koule, tak jsme šli za Vendy pro barvenou vlnu. Kouli jsme tím obalili. Pak jsme dělali čepici, byla docela těžká. Dvakrát jsem se píchнул a pak jsme přidělali proužky. Nakonec jsme dělali obličej a rolničku. Byl to hezký den.

David Viktora, 5. A

Vánoční skřítek

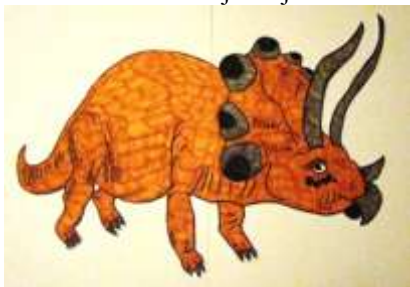
Ten vánoční skřítek byl celý z ovčí vlny. Bylo to moc hezké. Mohli jsme si vybrat barvu ovčí vlny. A taky jsme skřítkovi mohli udělat rolničku na jeho čepičku. Vyrábělo se zvláštní jehlou. Protože se jmenuje úplně jinak, jmenuje se filcovací jehla.

Gabriela Kolářová, 5. A

Bílá příšera

1. prosince k nám do Čech přijeli dva cizinci z Afriky. Neměli se kde ubytovat a tak se to stalo... Vzalí jsme je k nám domů. Když jednoho dne zrána začal padat sníh, černoši zvenčí vtrhli do domu a křičeli jak pominití: „Pomóc, pomóc, bílá příšera nás chce séžrát!“ „Nebojte se,“ volal na ně tatínek, ale marně. Naskočili do auta a odjeli z Česka navždy.

Samuel Bigas, 5. A

Nikola Hlaváčová, 9. B

Skřítek

Základní určení: Malý mužíček, co přináší štěstí v Irsku. Lidem, kteří si štěstí zaslouží, dá čtyřlístek.

Výskyt: Irsko, studna, jeskyně.

Pracovní doba: Nelze určit, podle toho, kdo si zaslouží štěstí.

Charakteristika: Malý mužíček, který roznáší přání v Irsku. Má modré oči, velkou pusou, velké obočí, nosí zelený obleček se zeleným kloboukem. Má krátké nohy s velkými botami. Nosí s sebou malý kotlík, ve kterém má zlato a čtyřlístky. Skřítek vychází každou noc, ve dne je v jeskyni nebo ve studni. Skřítek je hodný, malý, pravdivý, šťastný.

Dominik Vlček, 8. C

Klára Pešlová, 5. B

Skříňák obecný

Základní určení: Je tam, kde je alespoň jedna skříň.

Výskyt: Ve skříních, v zásuvkách a v poličkách.

Pracovní doba: Pracuje, jak se mu chce. Pokaždé, když otevřete skříň nebo zásuvku, můžete se s ním setkat.

Charakteristika: Malý, hubený skřítek s černýma očima. Stále se pousmívá. S čarodějnickým kloboukem a dlouhou bradkou. Má na sobě bílé triko, červené kalhoty a hnědé boty. Tato bytost je hodně mstivá, ale má v sobě i trochu dobra. Nikdo nedokáže nic tak dobře schovat jako on. Právě on jediný vidí skrýš, kterou my nevidíme. Stačí mu malý prostor v nějaké skříně nebo polici. Jeho nejoblíbenější jídlo je vůně z vypraného oblečení. Je to samotář a s nikým se nechce o nic dělit. Jeho práce je dostat se do skříně. Tam ukryje věci a směje se tomu, jak je nemůžeme najít.

Jan Dvořák, 8. C

Aleš Puchta, 7. A

Martina Amblerová, 8. A

Anna Davidová, 6.A

Mandaly

Veronika Břížďalová, 6. A

Zuzana Fialová, 6. A

Petr Novotný, 6. A

Petra Tyšerová, 1. A

Patrik Micoláš, 8. B

Barbara Ďuráková, 9. B

Magdaléna Chánová, 6. A

Adéla Šťastná, 8. A

Marek Boháč, 7. C

Dominika Maxová, 7. C

Vojtěch Motz, 7. C

Viktorie Machaloušová, 8. C

Martin Engl, 8. C

Martin Toman, 8. C

Černá a bílá

Lenka Housková, 8. C

Dominik Vlček, 8. C

Denis Krátký, 8. C

Vánoční atmosféra

Vánoce patří mezi nejhezčí svátky v roce. Lidé se scházejí, zapalují svíčky, pečou cukroví a nastává i příjemná zimní atmosféra. Děti nadšením z dárků nemůžou ani dospat. Zazvonil zvoneček a pod stromečkem najdou spoustu dárků. Pouštějí se i zimní pohádky. Na obloze jasně svítí hvězdy a měsíc dosáhl úplňku. Večer vyšli všichni na zahradu a zapálili lampióny a prskavky. Postavili sněhuláka a měli radost z celé zimní vánoční nálady.

Eliška Sedlářová, 8. B

Letní slunce pominulo,
zima kvapem nastává.
Všechno listí opadlo,
všechno kolem umírá.

Bílé světlo potemnělo,
temnota už blíží se.
Všechny hvězdy pohasly
v těchto pozdních chvílích.

Tereza Billichová, 9. A

Nina Štěrbová, 5. B

Venku padá sníh,
děti jezdí na saních.
Zima je tam veliká,
doma topí kamínka.
Sněhuláci krásní jsou,
koulím se však nevyhnu.
Krajina kolem nás bílá je,
v černém se v ní nikdo neskryje.
Před sněhovou vánicí
utíká i domácí.
Cesty lopatou se prohrabují,
boty na topení usychají.
Martin Holoubek, 7. A

Vojtěch Kolář, 5. B

Michaela Strychová, 6. B

Kouzelné Vánoce

Čas Vánoc je čas, který rodina tráví spolu. Je to kouzelný čas. Všichni u ohně, v teple a spolu. Popijí horkou čokoládu, zdobí stromeček, děti píšou dopis Ježíškovi. Věří v něj. Den Vánoc je nejdelsí den čekání pro děti. Těší se na dárky. Večer mají večeři a pevně doufají, že zazvoní zvoneček. Když ho uslyší, mají velkou radost. U stromečku září štěstím, když rozbalují dárky. Večer usínají se splněnými sny.

Tereza Petrovičová, 8. B

Já a Vánoce

Vánoční koledy slýchávám již od dětství. Vždy mi připomenou blížící se Vánoce. Moje nejoblíbenější koleda je Tichá noc. Těším se na krásné chvíle s rodinou.

Martin Písek, 8. A

Mikulášské Vánoce

Sněží, sněží, všude sněží,
už se blíží, už je slyším.
Čerty s naším andělem,
Mikuláš je vede sem.
Čtyři svíčky na věncích,
svítí v časech vánočních.

Karolína Hrubá, 8. B

Lucie Rybianská, 6. B

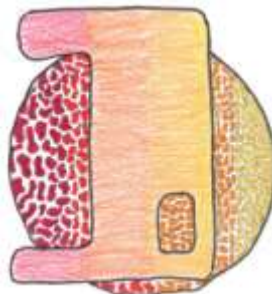
Zimní básně

Padají krásné vločky,
už budou Vánoce,
všichni sedí mlčky,
všichni těší se.

Stromeček svítivý,
Ježíšek zazvoní
a my jsme zvědaví,
co tentokrát nám nadělí.

Hvězdičky v jablíčku,
kapříček na stole,
Ježíšek v modlitbách,
panenka v kostele.

Tereza Jiříková, 8. B

Daniela Bakalářová, 7. A

Čas Vánoc

Máme dobrou náladu,
skočíme si do sněhu.
Vločky na nás padají,
Vánoce už přichází.
Čtyři svíčky na věnci,
svítí u nás na dvorci.

Agáta Podlahová a Stefanie Müllerová, 8. B

Simona Kocourková, 8. A

Zima

Zima začíná,
vše se rozplývá,
jen slunce zůstává
a měsíc vyniká.

V zimě vše zbělá
a však ne vše!
Naše červené tváře,
zpívají vánoční mše.

Večerní nálada a měsíc na nebi,
v ulicích znějí vánoční koledy.
Romantika zimní zpestří nám náladu,
společně s láskou nám přinesou pohodu.

Zima už končí,
příjemné zážitky v ní jsou,
schované ve hvězdách nad jarní oblohou.
Vladyslav Fesyuk a Radek Rusňák, 8. B

Čas vánoční

Začíná zima, padá sníh,
kromě štěstí se i láska roznáší.
Když blíží se doba vánoční,
vánek radost rozpráší.
A když rodiny písně opráší,
tak mír a klid ho přináší.

Marek Motl a Tomáš Šebesta, 8. B

David Jánoška, 6. B

Natálie Silovská, 6. B

Mé nejkrásnější Vánoce byly Vánoce mých dětských let. Celým srdcem jsem se dokázala radovat a tak krásně, naivně jsem věřila, že Ježíšek obchází všechny domy se sáněmi plnými dárků pro děti. Někdy se mi do konce při pohledu z okna zdálo, že jsem ho zahlédla...

Pokusili jsme se příběh dokončit vlastními slovy.

Někdy se mi dokonce při pohledu z okna zdálo, že jsem ho zahlédla, ale vždy jsem se mýlila. Všichni jsme se přestěhovali do pokoje, abychom si rozbalili dárky.

Když už jsem držela dárek v ruce, pořád mě to táhlo podívat se z okna. Upustila jsem dárek a běžela jsem k oknu. Zahlédla jsem Ježíška, jak obchází všechny domy a byla jsem šťastím bez sebe.

Nikola Hlaváčová, 9. B

... jak se za ním ztrácí třpyt v tmavé noci. Běžela jsem za maminkou do kuchyně. Právě sklízela špinavé nádoby ze stolu. Všechno jsem jí řekla a ona odpověděla, ať jdu nakreslit obrázek podobný tomu, co jsem viděla. Když jsem ho dokreslila, šla jsem za ostatními do obývacího pokoje. Rozdávali jsme si dárky a zpívali koledy. Byly to ty nejkrásnější Vánoce.

Jiřina Janečková, 9. B

... chvíli jsme ještě se sestrami čekaly na zvonek a pak jsme konečně zvonek uslyšely. Běžela jsem rychle do pokoje ke stromečku, kde už čekali děda s babičkou a rodiče. Pod stromečkem bylo mnoho dárků. Když jsme si je rozdali, začala jsem s babičkou zpívat koledy. Nakonec se k nám přidala celá rodina. Seděli jsme v obývacím pokoji a zpívali a já se sestrami jsme donesly mléko, horkou čokoládu a vánoční cukroví a skoro celou noc jsme si povídali.

Byly to moje nejkrásnější Vánoce a když jsem usínala, slyšela jsem venku zvonek... V tu chvíli jsem věřila, že Ježíšek je venku a čeká, až usnu, aby mohl odletět. Byla jsem šťastná a po chvíli jsem usnula a v duchu jsem si myslela, jak hezké Vánoce mám.

Kateřina Zavadzanová, 9. B

... jak se plíží do okolních domků a dává dětem dárky pod stromeček. A najednou to přišlo. Uslyšela jsem zvoneček. Seběhla jsem spolu se sestrami do obývacího pokoje a uviděla nádherně nazdobený vánoční stromek se spoustou dárků, které byly pod ním. Uviděla jsem jeden veliký balík, měl červený balicí papír a krásnou třpytivou stříbrnou stuhu. Tajně jsem doufala, že bude právě pro mě. A konečně to maminka řekla: „Pojďte, děti, rozbalíme si dárky!“ A tak jsme šli. A skutečně, ten veliký balík byl pro mě. Byl v něm veliký domeček pro panenky, který jsem si přála.

Zbytek večera jsme strávili u krbu, kde jsme zpívali koledy a jedli cukroví. Byly to ty nejkrásnější Vánoce!

Eva Koudelková, 9. B

Ukázky z našich podzimních a zimních výtvarných prací.

Tomáš Holzer, 7. A

Jana Zákostelecká, 5. B

Hoang Gia Bao, 1. A

Trang Thanh Le, 6. A

Magdaléna Černá, 1. A

Tereza Sázellová, 7. B

Tereza Hobizalová, 8. A

Zeptali jsme se také našich prvňáčků na jejich postřehy ze školy.

V 1. A se rozhovorů ujali Martina Amblerová,
Dominik Douda a Marie Strnadová z 8. A.

Jak se jmenuješ?

Lukášek.

Jak dlouho chodíš do školy?

2 měsíce.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Matika.

Jak se jmenuješ?

Matěj.

Jak dlouho chodíš do školy?

3 měsíce.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Čtení.

Jak se jmenuješ?

Nelinka a Lindička.

Jak dlouho chodíš do školy?

Nevím. Nevím, asi jako Áďa.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Družina, dotyková tabule, velká přestávka, když svačíme.

Kristýna Prachařová, 1. A

V 1. B se rozhovorů ujaly Anna Čápková,
Lenka Divičová a Tereza Hobizalová
z 8. A

Jak se jmenuješ?

Anička.

Jak dlouho chodíš do školy?

Chodím do školy od září.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Nejlepší kamarádka Zuzka, hodiny a přestávky.

Jak se jmenuješ?

Vašík.

Jak dlouho chodíš do školy?

Dlouho, asi 2 měsíce.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Nejraději maluju.

Jak se jmenuješ?

Zuzanka.

Jak dlouho chodíš do školy?

3 měsíce.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Angličtina a výtvarná výchova.

Roxanne Barde, 1. A

V 1. C se rozhovorů ujal Eva Koudelková, Jiřina Janečková a Kateřina Štětínová z 9. B.

Jak se jmenuješ?

Míša (7 let).

Jak dlouho chodíš do školy?

Rok.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Učení a malování.

Jak se jmenuješ?

Tomáš (7 let).

Jak dlouho chodíš do školy?

Docela dlouho.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Psaní a tělocvik.

Jak se jmenuješ?

Ríša (7 let).

Jak dlouho chodíš do školy?

Dlouho, ale nevím, kolik.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Vyrábění a tělocvik.

Jak se jmenuješ?

Hermínka (6 let).

Jak dlouho chodíš do školy?

3 a půl měsíce.

Co se ti ve škole nejvíce líbí?

Učení, hudebka a výtvarka.

Lucie Chroustovská, 1. A

Vymysli báseň, jejíž verše začínají na tato písmena – N, N, P, A, Č, O, U, K.

Noční louka je posetá spolu s dalšími,
nůžky jsou tupé spolu s dalšími,
pako je blbý spolu s dalšími,
Asko je prodejna spolu s dalšími,
čočka je rostlina spolu s dalšími,

...

Vojtěch Kamený, 6. B

Kateřina Lavičková, 6. B

Nanuk byl hrozně dobrý,
nána stromeček zdobí,
dudlík někdo nosí,
Anička trávu kosí.
Čápi už se vrací,
opice se vznášejí.

...

Emil Bendík, 6. B

Frantova lakovna

Jmenuju se Franta,
je mi třicet let.
Lakuju už auta
pětatřicet let.
Tohle je moje pracovna,
je to Expres lakovna!
Michael Dunka, 6. B

Skvělý koncert s Ondrou

Carmina byla hostem koncertu, kde vystupoval zpěvák z X Factoru Ondřej Ruml. Byla velká legrace, už i na zkoušce jsme se smáli a dobře bavili. Na koncertě jsme s Ondrou zpívali písničky Bez nehod a Život je jen náhoda. Přišli s ním i další zpěváci. Všichni uměli opravdu dobře zpívat. Atmosféra byla úžasná, lidé se s námi smáli, protože říkal vtipné „hlášky“. Byl to jedinečný zážitek, všichni jsme si to moc užili. Po koncertě jsme se s ním vyfotili a dal nám i podpisy s věnováním. Pro mě to byl nejlepší koncert s Carminou.

Anna Čáповá, 8. A, členka dětského pěveckého sboru Carmina

Ondra svůj koncert rozzářil s Carminou

Carmina se stala hostem koncertu zpěváka Ondřeje Rumla. Pro dívky to byl jedinečný zážitek. Všechny jsme se úžasně zasmály a samozřejmě i zazpívaly.

Ondra byl výborně naladěný a svou náladu přenesl i na nás. Koncert byl v nádechu swingu, jazzu, španělských rytmů. Zazněly nejlepší hity našeho sboru. Carmina si například zazpívala „Život je jen náhoda“, „Dva roky jezdím bez nehod“ a své skladby.

Na koncertě to žilo, nebylo vidět, že by se někdo v publiku nebavil.

Carmina zazpívala skvěle, dokonce i paní Valentová nás pochválila. Po koncertu se s námi Ondra ochotně vyfotil a dal nám své autogramy.:

Martina Amblerová, 8. A, členka dětského pěveckého sboru Carmina

Kateřina Lavičková, 6. B

Báječný koncert s Ondrou

Ano, mohu být na sebe hrdá, poprvé jsem zpívala s někým slavným.

I když se to zpočátku moc nezdálo, Ondra Ruml byl velice zábavný a i energický. Rozesmál nás všechny svým humorem a uvolnil tak trému, která u nás donedávna panovala. Například když se snažil na zkoušce napodobit dirigentská gesta jako naše úžasná sbormistryně paní Valentová.

Jak na zkoušce, tak i samozřejmě na koncertě byla skvělá a pozitivní atmosféra, kterou jsem snad nikdy na žádném našem koncertě nezažila. I v naší šatně byla veliká legrace.

Když jsem s dívkami vstoupila na podium, hledala jsem všude svojí mamku a sestru a už jsem se bála, že to nestihly. Naštěstí těsně předtím, než náš sbor začal zpívat, se objevily a mně spadl obrovský kámen ze srdce.

Odzpívali jsme první písničku, která se jmenovala „Dva roky jezdím bez nehod“. Už jsem se těšila (a myslím, že jsem nebyla jediná), až budeme zpívat naše dvě písničky:

„Praise his Holy Name“ a „Dubulu“, Ondra se k nám připojil. Přiskočil a stoupl si na kraj první řady a snažil se s námi zpívat.

Celkový koncert se velmi vydařil, byl zábavný, plný energie a zároveň i velmi příjemný.

Na tento koncert budu dlouho vzpomínat a doufám, že někdy znovu zažiju takový koncert, jako byl právě s Ondrou.

Marie Strnadová, 8. A, členka dětského pěveckého sboru Carmina

Společná práce žáků 8. A

Olga Litiuc, 9. A

Šárka Srpová, 9. B

Matyáš Perek, 7. C

Naše třída před zrcadlem

Všichni jsme si už mockrát naši třídu představili v určitém světle, ale ještě nikdo z nás nedokázal říct to, co viděl.

Zkusme se vrátit o sedm až osm let zpátky. Všichni jsme byli milí, roztomilí a nevinní, měli jsme usměvavý výraz na tváři, otevřené oči dokořán a byli jsme bez starostí. Zatímco dnes jsme sprostí, hluchí a neokázalí pubertáči, co neví kdeby coby. I když bychom takoví být nemuseli, bohužel jsme.

Naše třída je rozdělena do několika skupin. Chlapci, dívky a zbytek, se kterým se moc nebaví nikdo z nás. Někdo ze třídy si myslí, že je topmodelka a někdo zase, že je playboy. Ve třídě si každý myslí, že je ten druhý jeho kamarád, ale přitom tomu tak není.

A to je asi vše, co bych o naší třídě řekl.

Josef Endlicher, 9. B

Kateřina Konopová, 9. A

Jiřina Janečková, 9. B

Kdy už přijdou Vánoce?

Každý rok k nám přijdou Vánoce se svým kouzlem, které očaruje celý svět. Sejdeme se se svou rodinou u večere na Štědrý den 24. prosince. V každé zemi je to jinak, ale teď Vám povíme, jak je to u nás:

Celý den nejíme,
proto půst držíme.
K večeri včas zasednem,
dosyta se nablábnem.
Stromeček si rozsvítíme,
dárky pod ním rozbalíme.
Lodičky už vypluly
a pohádky pak začaly.

Anita Frühaufová a Aneta Výbochová, 8. B

Karolina Benešová, 9. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova
9/a, České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Zdeňka
Ditrichová, Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka
Valentová

Výtvarné práce žáků dodala Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Albrechtová, Mgr. Dagmar Benešová, Iva Bicanová, Mgr. Hana
Drbohlavová, Mgr. Tereza Špácalová

Sestavila: Mgr. Michala Albrechtová

Vyšlo v prosinci 2013